

Německo jako Collateral Damage (ostatní ztráty) v nové studené válce v Americe

 zvedavec.news/komentare/2024/04/10064-nemecko-jako-collateral-damage-ostatni-ztraty-v-nove-studene-valce-v-americe.htm

Michael Hudson

23.4.2024 Komentáře Témata: Ekonomika, Německo 770 slov

Likvidace německého průmyslu od roku 2022 je vedlejší škodou v americké geopolitické válce s cílem izolovat Čínu, Rusko a spojenecké země, jejichž rostoucí prosperita a soběstačnost je považována za nepřijatelnou výzvu americké hegemonii. Aby se připravili na to, co slibuje být dlouhým a nákladným bojem, učinili američtí stratégové v roce 2022 preventivní krok, aby odvrátili Evropu od jejich obchodních a investičních vztahů s Ruskem. V podstatě požádali Německo, aby spáchalo průmyslovou sebevraždu a stalo se závislým na USA. Tím se Německo stalo prvním a nejbližším cílem americké nové studené války.

Po nástupu do funkce v lednu 2021 Joe Biden a jeho národně-bezpečnostní štáb prohlásili Čínu za amerického nepřítele číslo jedna a její ekonomický úspěch považovali za existenční hrozbu pro americkou hegemonii. Aby zabránil tomu, že její tržní příležitosti přilákají účast Evropy, která buduje vlastní vojenskou obranu, snažil se Bidenův tým v rámci snahy o izolaci Číny a jejich příznivců uzamknout Evropu na ekonomické orbitě USA v naději, že to naruší jejich ekonomiky a vytvoří lidový tlak, aby se vzdaly svých nadějí na nový multipolární ekonomický řád.

Tato strategie si vyžádala evropské obchodní sankce proti Rusku a podobné kroky k zablokování obchodu s Čínou, aby se zabránilo tomu, že Evropa bude vtažena do vznikající sféry vzájemné prosperity, jejímž centrem je Čína. V rámci přípravy na americko-čínskou válku se američtí stratégové snažili zablokovat možnost Číny získat ruskou vojenskou podporu. Plán spočíval ve vyčerpání ruské vojenské síly vyzbrojením Ukrajiny s cílem vtáhnout Rusko do krvavého boje, který by mohl vést ke změně režimu. Nerealistická naděje spočívala v tom, že voliči budou mít odpor k válce, stejně jako měli odpor k válce v Afghánistánu, která pomohla ukončit existenci Sovětského svazu. V tomto případě by mohli Putina nahradit oligarchickými vůdci, kteří by byli ochotni provádět neoliberální proamerickou politiku podobnou té, kterou prováděl Jelcinův režim. Účinek byl však přesně opačný. Ruští voliči udělali to, co by udělalo každé napadené obyvatelstvo: Shromáždili se kolem Putina. A západní sankce donutily Rusko a Čínu k větší soběstačnosti.

Tento americký plán na prodloužení globální nové studené války měl problém. Německá ekonomika se těšila prosperitě díky vývozu průmyslových výrobků do Ruska a investicím na postsovětských trzích, zatímco dovážela ruský plyn a další suroviny za relativně nízké mezinárodní ceny. Je axiomatické, že za normálních podmínek se mezinárodní

diplomacie řídí národními zájmy. Problémem pro americké studené válečníky bylo, jak přesvědčit německé představitele, aby učinili neekonomické rozhodnutí vzdát se výnosného obchodu s Ruskem. Řešením bylo rozdmýchat válku s Ruskem na Ukrajině a v Rusku a podnítit rusofobii, aby se ospravedlnilo uvalení rozsáhlé škály sankcí blokujících evropský obchod s Ruskem.

Výsledkem bylo uzamčení Německa, Francie a dalších zemí do vztahu závislosti na Spojených státech. Jak Američané eufemisticky popisují tyto obchodní a finanční sankce sponzorované NATO v orwellovském doublespeaku, Evropa se „osvobodila“ od závislosti na ruském plynu tím, že dováží americký zkapalněný zemní plyn (LNG) za ceny třikrát až čtyřikrát vyšší a zbavila se svých obchodních vazeb na Rusko a přesunula některé své významné průmyslové podniky do Spojených států (nebo dokonce do Číny), aby získaly plyn potřebný k výrobě svých výrobků a chemikálií.

Zapojení do války na Ukrajině také vedlo Evropu k vyčerpání svých vojenských zásob. Nyní je tlačena k tomu, aby se při přezbrojování obrátila na americké dodavatele – s vybavením, které se na Ukrajině příliš neosvědčilo. Američtí představitelé podporují představu, že Rusko může napadnout západní Evropu. Doufají nejen v přezbrojení Evropy americkými zbraněmi, ale i v to, že se Rusko vyčerpá, když v reakci na výdaje NATO zvýší své vlastní vojenské výdaje. Obecně se odmítá vnímat ruskou politiku jako obrannou proti hrozbě NATO, které chce udržet a dokonce vystupňovat útoky s cílem zmocnit se ruské námořní základny na Krymu v rámci realizace snu o rozbití Ruska.

Skutečnost je taková, že Rusko se rozhodlo obrátit na východ jako dlouhodobou politiku. Světová ekonomika se štěpí na dva protichůdné systémy, v jejichž středu se ocitají Němci, jejichž vláda se rozhodla uzavřít národ do unipolárního systému USA. Cenou za svou volbu žít v americkém snu o udržení hegemonie soustředěné na USA je trpět průmyslovou depresí. To, co Američané nazývají „závislostí“ na Rusku, bylo nahrazeno závislostí na dražších amerických dodavatelích, zatímco Německo ztratilo své ruské a asijské trhy. Cena této volby je obrovská. Ukončila německou průmyslovou zaměstnanost a výrobu. Ta byla dlouho hlavní oporou směnného kurzu eurozóny. Budoucnost EU vypadá na dlouhodobý sestup.

Poraženým v americké nové studené válce je zatím Německo a zbytek Evropy. Stojí ekonomické vazalství vůči Spojeným státům za ztrátu příležitosti k vzájemné prosperitě s nejrychleji rostoucími světovými trhy?

[Germany as Collateral Damage in America's New Cold War](#) vyšel 29.3.2024 na michael-hudson.com. Překlad v ceně 319 Kč Zvědavec.

Známka 1.1 (hodnotilo 35)

Oznámkujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

5 příspěvků

(5 nových)

odeslat jako odkaz

odeslat text článku

vytisknout

uložit jako PDF